

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 33762

гр. София, 26.09.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 172 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА

като разгледа докладваното от ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА Гражданско дело № 20231110101786 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от Т. А. А. срещу „У. Е. У.“ Црт.

Съдът, след като констатира, че исковата молба отговаря на изискванията на закона, предявените искове са процесуално допустими, изпълнена е процедурата по чл. 131 ГПК, и с оглед направените от страните доказателствени искания, на основание чл.140, ал.1 ГПК, чл.140, ал.3, изр.1 ГПК, вр. чл.146 ГПК,

ОПРЕДЕЛИ:

ОПРЕДЕЛИ :

УКАЗВА на ищцата в едноседмичен срок от връчване на съобщението, с писмена молба с препис за ответника, да обоснове правния си интерес от предявените искове като посочи надлежен ответник, имащ качеството на работодател, и уточни срещу кого поддържа предявените искове, при индивидуализация на посочения съгласно изискванията на чл. 127, ал. 1 ГПК. ПРИ НЕИЗПЪЛНЕНИЕ на указанията в срок исковата молба ще бъде върната.

Приема следния ПРОЕКТ ЗА ДОКЛАД по делото:

I.Обстоятелствата, от които произтичат претендираните права и възражения:

Ищцата извежда съдебно предявените субективни права при твърдение относно наличието на трудово правоотношение с ответника, възникнало на основание сключен трудов договор на 07.07.2015 г., по силата на който, считано от 08.07.2015 г. била назначена на длъжност „Младши член на кабинния екипаж“. В договора било предвидено, че работодателят наемал служителя на основание чл. 68, ал. 4, във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 КТ за определен срок в размер на 18 месеца, който започвал да тече от 08.07.2015 г. С договора било постигнато съгласие, че брутна заплата на ищцата ще включва всички допълнителни месечни възнаграждения с постоянен характер, дължими съгласно КТ. На 27.12.2016 г. между страните бил сключен нов трудов договор, по силата на който, считано от 08.01.2017 г.

ищцата била назначена на длъжност „Стюард/Стюардеса“. Съгласно договора, след всеки планиран и приключен сектор работодателят следвало да заплаща на служителя т.нар. „секторно плащане“, като сумата за първите два планирани и приключени сектора за всеки ден щели да се считат включени в размера на основната брутна заплата на служителя съгласно чл. 5б, като работодателят нямало да прави отделни плащания за тези сектори. Между страните било постигнато съгласие, че размерът на всяко стандартно секторно плащане за секторите, приключени от служителя в един ден, в допълнение на първите два сектора, ще бъде на стойност 24,45 лева – бруто, като тази сума щяла да бъде допълнително изплащана от работодателя всеки месец. Предвидено било, че служителят ще има право да получава за времето на изпълнение на международни полети допълнителни командировъчни по смисъла на Раздел IV от Наредбата за командировките и специализациите в чужбина в размери, допълнително установени в изрична заповед на работодателя. С анекс от 25.06.2018 г. към трудовия договор се изменило съдържанието на чл. 1 от същия, като било уговорено, че ищцата следвало да полага труд при работодателя за неопределено време. С последващи анекси от 01.01.2019 г., 01.01.2020 г. и 30.03.2020 г. страните се договорили за увеличаването на размера на основното трудово възнаграждение на ищцата. По силата на анекс от 22.01.2020 г., считано от 23.01.2020 г. ищцата следвало да изпълнява длъжността „Старши член на кабинен екипаж“. На 14.10.2020 г. трудовият договор с ответника бил прекратен на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ. Ищцата твърди, че в периода от 01.12.2019 г. до 14.10.2020 г., в нарушение на чл. 5 от трудовия договор, ответното дружество не е начислявало и не ѝ е изплащало в пълен размер уговорените „секторни плащания“, въпреки че същата е била част от кабинния екипаж на оперирани от дружеството самолети, изпълнявали международни рейсове – „сектори“. Счита, че възможна причина за неначисляване и неплащане на „секторни плащания“ за първите два изпълнени сектора през съответния ден била неправилното тълкуване на разпоредбите на чл. 5 от договора от страна на работодателя. Навежда доводи за недействителност на разпоредбата, съгласно която страните изрично са се съгласили, че сумата за първите два планирани и приключени сектора за всеки ден ще се считат включени в размера на основната брутна заплата на служителя съгласно чл. 5б и работодателят няма да прави отделни плащания за тези сектори. Твърди, че посочената уговорка е в противоречие с разпоредбите на чл. 242 КТ и чл. 247 КТ вр. чл. 4, ал. 2 и чл. 16, ал. 2, т. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Поддържа, че работодателят бил длъжен да заплаща на служителите секторните плащания за всеки изпълнен международен рейс. Счита, че ответното дружество следва да ѝ изплати както сбора от дължимите секторни плащания, така и законната лихва върху посочените изискуеми вземания за периода 01.12.2019 г. – 14.10.2020 г., считано от падежа за плащането им през съответния месец до окончателното погасяване на дълга. Съгласно договора, работодателят се задължил в допълнение към уговорените трудови възнаграждения да изплаща в нейна полза и командировъчни пари на ден, съгласно раздел IV от НКСЧ. Въпреки договореностите помежду им, в рамките на процесния период ответното дружество начислявало и изплащало на ищцата командировъчни пари в размер далеч по – нисък от минималния, предвиден в Приложение № 3А от НКСЧ, поради което

твърди, че дружеството ѝ дължи разликата между изплатените и дължимите командировъчни пари за ден за времето на изпълнение на международни рейсове, съгласно приложимата ставка за изпълняваната от нея длъжност. Сочи, че предвид факта, че работодателят не е изплащал в пълен размер дължимите „секторни плащания“ е получила и по – ниско по размер възнаграждение по чл. 177, ал. 1 КТ за дните, през които е ползвала платен годишен отпуск в рамките на периода от 01.01.2020 г. до 14.10.2020 г. В тази връзка, счита че работодателят следва да ѝ заплати законната лихва върху дължимите за съответния месец от периода 01.01.2020 г. – 14.10.2020 г. възнаграждения за времето, през което е ползвала годишен отпуск, считано от падежа на съответното плащане до окончателното погасяване на дълга. Твърди, че в периода 01.12.2019 г. – 14.10.2020 г. е полагала труд по време на официални празници, който не ѝ бил заплатен от работодателя съгласно разпоредбата на чл. 264 КТ. Навежда доводи, че през периода от 08.07.2015 г. до датата на прекратяване на трудовия ѝ договор, в качеството ѝ на член на летателния състав на гражданското въздухоплаване, е имала право на удължен платен годишен отпуск съобразно прелетените часове през съответната календарна година. Твърди, че през срока на действието на трудовия договор ответното дружество не я било уведомило за размера на полагащия ѝ се удължен годишен отпуск за съответния период. Счита, че към датата на прекратяване на трудовия е разполагала с неизползван платен годишен отпуск в размер на 89 дни, за който е следвало да ѝ бъде изплатено обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ. В нарушение на законоустановените изисквания ѝ било изплатено обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ в размер на 54 дни, като размерът на обезщетението бил определен от работодателя без да се вземе предвид общия размер на „секторните плащания“, които е следвано да получи, съответно ответникът бил длъжен да ѝ заплати разликата между платеното и реално дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск заедно със законната лихва от падежа на задължението до окончателното изплащане на сумата. Във връзка с изложеното, моли съда да осъди ответника да ѝ заплати сумите, както следва: 1/ 6 112,98 лв., представляваща сбора от неизплатените от ответника „секторни плащания“ за периода от 01.12.2019 г. до 14.10.2020 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното им изплащане; 2/ 3 973.14 лв., представляваща сбора от неплатените от ответника командировъчни пари, дължими на ищцата за периода от 01.12.2019 г. до 14.10.2020 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното им изплащане; 3/ 4 989.38 лв., представляваща сбора от неизплатените от ответника възнаграждения по чл. 177 от КТ, дължими за дните, през които ищцата е ползвала платен годишен отпуск, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното им изплащане; 4/ 265.40 лв., представляващи неизплатено от ответника възнаграждение за работа през дните на официалните празници през периода от 01.12.2019 г. до 14.10.2020 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното им изплащане; 5/ 6 388.98 лв., представляваща неизплатена част от дължимото от ответника обезщетение по чл. 224, ад, 1 от КТ, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното им изплащане; 6/ законната лихва върху всяко от секторните плащания за периода от падежа на съответното плащане до 10.01.2023 г., в общ размер на 1 586.50 лв.; 7/ законната лихва

върху всяко от неизплатените възнаграждения по чл. 177 от КТ за периода от падежа на съответното плащане до 10.01.2023 г, в общ размер на 1 310.76 лв.; 8/ законната лихва върху неизплатеното от ответника възнаграждение за работа през дните на официалните празници за периода от падежа на съответното плащане до 10.01.2023 г., в размер на 74.53 лв.; 9/ законната лихва върху неизплатената част от дължимото от ответника обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за периода от 30.11.2021 г. до 10.01.2023 г., в размер на 1 349.56 лв.

Моли съда да обяви за недействителна поради противоречието ѝ със закона и при условията на евентуалност поради заобикаляне на закона следната клауза от трудовия договор от 07.07.2015 г. и трудовия договор от 27.12.2016 г., а именно: „5.а) Страните изрично се съгласяват и признават, че сумата за първите два планирани и приключени сектора за всеки ден ще се считат включени в размера на основната брутна заплата на Служителя съгласно чл. 56 и Работодателят няма да прави отделни плащания за тези сектори". Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът подава отговор на исковата молба. Навеждат се доводи за недопустимост на предявения иск, доколкото ищцата е била в трудови правоотношения с клон на дружеството. Взема становище относно неоснователността на предявените искове. Оспорва твърденията на ищцата относно дължими в нейна полза и неизплатени секторни плащания. Сочи, че съгласно чл. 56 от договора, същите се дължат след втория сектор за деня, тоест за приключили през деня сектори 3, 4, 5 и прочее, като същата претендирала възнаграждение на база всички прелетени сектори, което било в противоречие с уговореното в трудовия договор. Счита за неоснователно искането на ищцата за обявяване на недействителност на чл. 56 от трудовия договор. Поддържа, че секторното плащане представлявало допълнително плащане, като работодателят имал право на преценка дали същото се заплаща след втори, пети или десети прелетен сектор. Счита, че оспорваната разпоредба от договора не противоречи на нормативните изисквания, доколкото секторните плащания били договорени между страните специфични възнаграждения над основната работна заплата. Навежда доводи за неоснователност на претенциите на ищцата относно неизплатени командировъчни пари, като твърди че дружеството ѝ е заплатило надлежно дължимите вземания. Сочи, че НСКСЧ не намира приложение към екипажите на въздухоплавателни средства под чужд флаг. Поддържа, че секторните плащания не следва да се включват при изчисляването на възнаграждение по чл. 177 КТ, доколкото същите имат характер на бонуси с непостоянен и непредвидим характер. Оспорва твърдението на ищцата, че същата е част от летателния състав на гражданското въздухоплаване по смисъла на чл. 30 НРВПО, съответно че ѝ се дължи удължен платен годишен отпуск. Поддържа, че съгласно чл. 224, ал. 1 КТ, работодателят изплащал на служителите си само неизползвания платен годишен отпуск, който не е погА. по давност. Навежда доводи за неоснователност и на претендираните акцесорни вземания. Релевира възражение за изтекла погасителна давност по отношение на заявените претенции. Моли съда да остави без разглеждане предявените искове като недопустими, евентуално да ги отхвърли като неоснователни. Претендира разноски.

II. Правна квалификация на правата, претендирани от ищеца:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание по чл. 128, т. 2 КТ, иск по чл. 215 КТ вр. чл. 31 Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина /НСКСЧ/, иск по чл. 177 КТ, иск по чл. 264 КТ, иск по чл. 224, ал. 1 КТ и искове по чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Предявени са искове с правно основание по чл. 74, ал. 4, вр. ал. 1 пр. 1 и 2 КТ за прогласяване недействителността на клаузата по чл. 5.а) от процесните трудови договори от 07.07.2015 г. и 27.12.2016 г., съгласно която „Страните изрично се съгласяват и признават, че сумата за първите два планирани и приключени сектора за всеки ден ще се считат включени в размера на основната брутна заплата на Служителя съгласно чл. 5б и Работодателят няма да прави отделни плащания за тези сектори“, поради противоречието ѝ със законна, евентуално поради заобикалянето му.

III. Разпределяне на доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти:

По отношение на иска с правно основание по чл. 128, т. 2 КТ:

УКАЗВА на ищцата, че в нейна доказателствена тежест е да докаже, че за процесния период между страните е било налично валидно трудово правоотношение, по силата на което е престираля труд в полза на ответното дружество, съответно наличието на предпоставките за начисляване на „секторни плащания“ през процесния период и техния размер.

По отношение на иска по чл. 215, ал. 1 КТ, вр. чл. 31, ал. 2 НКСЧ: УКАЗВА на ищцата, че в нейна доказателствена тежест е да докаже, че е изпълнила международни рейсове в посочения период, като е била командирована за изпълнение на трудовите си задължения в друго населено място за определен период от време, както и размерът на дължимите от ответника командировъчните пари.

По иска с правно основание чл. 177 КТ:

УКАЗВА на ищцата, че в нейна доказателствена тежест е да докаже наличието на валидно трудово правоотношение, в рамките на което е използвала платен годишен отпуск през съответния период, както и размерът на brutното трудово възнаграждение, получено за последния пълен отработен месец, предхождащ ползването на отпуска, през който е отработила най-малко 10 работни дни.

По иска с правно основание чл. 264 КТ:

УКАЗВА на ищцата, че в нейна доказателствена тежест по делото е да докаже наличието на трудово правоотношение с ответника, по което за процесния период е положила труд по време на официални празници, както и продължителността на положения от нея труд и размера на възнаграждението.

По иска с правно основание чл. 224 КТ:

УКАЗВА на ищцата, че следва да докаже наличието на трудово правоотношение с ответника, прекратяване на същото, размера на последното получено брутно трудово възнаграждение, размера на полагащия се, но неползван платен годишен отпуск и размера на дължимото обезщетение, както и обстоятелството, че е сред лицата, имащи право на удължен платен годишен отпуск.

По исковете с правно основание чл.86, ал. 1 ЗЗД:

УКАЗВА ищцата, че следва да докаже по делото изпадането на ответника в забава за

изпълнение за главните задължения, както и размера на мораторните обезщетения.

При доказване на горните обстоятелства, УКАЗВА на ответника, че в негова доказателствена тежест е да докаже погасяването на претендираните вземания на падежа. По релевираното възражение за изтекла погасителна давност от страна на ответника, в ТЕЖЕСТ НА ИЩЦАТА е да установи, че са се осъществили факти, при които законът предвижда спиране или прекъсване на погасителната давност.

По иска с правно основание чл. 74, ал. 4, вр. ал. 1 пр. 1 и 2 КТ:

УКАЗВА на ищцата, че в нейна тежест е да докаже основанията за недействителност на клаузата по чл. 5.а) от трудовите договори, сключени с ответното дружество.

IV. По доказателствата:

ПРИЕМА представените с исковата молба и отговора на исковата молба документи като писмени доказателства по делото.

УКАЗВА на ищцата, че в срок до първото открито съдебно заседание, на основание чл. 185 ГПК, следва да представи точен превод на български език на документите по делото, които са на чужд език, като при неизпълнение същите ще бъдат изключени от доказателствената съвкупност по делото.

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 190 ГПК ответника в едноседмичен срок от получаване на настоящото определение да представи описаните в исковата молба документи, като УКАЗВА на ответника, че непредставянето на посочените документи може да бъде преценявано от съда по реда на чл. 161 ГПК.

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 190 ГПК ищцата в срок до първото открито съдебно заседание да представи трудовата си книжка, като УКАЗВА на ищцата, че непредставянето на посочените документи може да бъде преценявано от съда по реда на чл. 161 ГПК.

ДОПУСКА изготвянето на съдебно – счетоводна експертиза по задачите, посочени в исковата молба и по искането на ответника за отговор на въпроса: Какъв е размерът на плащаните „дневни“ на ищцата по дни, в които е летяла и общо за периода?, при депозит в размер на 500 лв., от които 400 лв. от бюджета на съда и 100 лв. от ответника, вносими в едноседмичен срок от получаване на съобщението.

НАЗНАЧАВА за вещо лице В. С..

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ останалите доказателствени искания на ответника, тъй като не са необходими за правилното решаване на правния спор. НА ОСНОВАНИЕ чл. 145, ал. 3 ГПК приканва страните към спогодба като им указва, че съгласно чл. 78, ал. 9 ГПК при приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса се връща на ищеца, като направените разноски си остават за страните, както са ги направили, ако не е уговорено друго и спорът ще се разреши в по-кратки срокове.

Съдът уведомява страните, че за намиране на решение на спора си могат да използват и процедура по медиация. Така те спестяват време, усилия и средства – отпада нуждата от събиране на доказателства, а при постигане на спогодба, ищецът може да поиска да му бъде възстановена половината от внесената държавна такса – чл. 78, ал. 9 ГПК.

Ако страните желаят да използват медиация, те могат да се обърнат към център по медиация или медиатор от Единния регистър на медиаторите, който може да бъде видян на

електронен адрес: <http://www.justice.government.bg>). Медиацията е платена услуга.

Към Софийски районен съд работи Програма „Спогодби”, която предлага безплатно провеждане на процедура по медиация, от която страните също могат да се възползват.

ПРЕПИС от отговора на ответника да се връчи на ищцата, която може да изрази становище и да ангажира доказателства във връзка с него в първото по делото съдебно заседание.

НА ОСНОВАНИЕ чл. 146, вр. чл. 140, ал. 3 от ГПК, на страните да се връчи препис от настоящото определение за насрочване, ведно с проекта за доклад по делото, като те могат да вземат становище по него и дадените със същия указания, най-късно в първото по делото съдебно заседание.

НАСРОЧВА делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 27.10.2023 г. от 11.30 ч., за която дата и час да се призоват страните с посочените по – горе преписи.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____